

Тѣхъ и сега добросъвѣстно честѣха, ала на тѣхъ неволно гледаха като на сѣянитѣ на оние, които още не бѣха дошли.

Най-послѣ дойдоха и тѣ, хората на народа, които носѣха въ даръ на своето отечество единствения си капиталъ: своя животъ. Като тръбенъ звукъ тѣхъ ги посрѣщаше една възторжена въздишка; подирѣ имъ се дигаха цѣли облаци прахъ.

Сега тѣ не се явиха напети и хубавци, както ги рисувахе въображението на домашнитѣ, не съ блѣстяща диадема на челото и съ походенъ шинелъ, прѣраменъ както едно врѣме на юнашки рамена, — тѣ вървѣха тежко и мълчаливо, като прѣсилени дръгливи коне, кални и изпокъсани, залиташи отъ отмала, съ разбъркани отъ прахъ и потъ бради. Едни отъ тѣхъ бѣха блѣдни и измачени, сжщи болни, едвамъ пристъпваха крачка слѣдъ крачка; други диво се озъртаха наоколо съ кървавитѣ си отъ вино и възбуждане очи и нервно стискаха тупаницитѣ си, сѣкашъ още бѣха обзети отъ жаждата за кръвъ. Само отъ врѣме на врѣме се мѣркаше чистиятъ погледъ на благородни очи, пълни съ радостни сълзи; рѣдко нѣкои благородни ржцѣ се издигаха къмъ небото и се кръстѣха. . .

Ала всички биваха посрѣщани съ възторгъ . . . И нѣмаше толкозъ ожесточени и окаменѣли въ кървавото отмъщение, които сълзитѣ и цѣлувкитѣ не биха смегчили и въ чиито души не би възкрѣсналъ лжчѣтъ на по-чисти дни.

Не ще и дума, че разпаленитѣ страсти не можеха да утихнатъ изведнѣжъ. Ржката, която е държала мечъ, не навиква изведнѣжъ къмъ плуга, и не всѣки сполучва при милото огнище да заборава дивата невздържаностъ на бивуака.

1814 година се измина въ Германия доста бурно, както и всѣкога първото врѣме подиръ сключването на миръ. Тая година, звучаха за насъ, роденитѣ по-късно,